

הרהורים שניים...הרהורים שניים...הרהורים שניים...

הרגע שלפני

ספי ברגר*

"שוב לא יהיה לי רגע כמו הרגע שלפני הכול היה עוד אפשרי הכול היה פתוח"¹

יהודית רביץ

ממש לפני כמה ימים נתקלתי בשיר ישן (ושכוח משהו) של יהודית רביץ, שמתאר אולי בפשטות ודיוק את הרגשתי לאחרונה - ההרגשה ששוב לא יהיה לי עוד רגע. רגע בו הכל עוד אפשרי, הכול פתוח.

עכשיו, תחילת שנה ד', עת אפשר להריח כבר את סוף התואר, ממרומי גילי המופלג² מתרחקת לאטה התחושה שהכול פתוח בפני, שאוכל לעשות בערך כל מה שארצה. הנחת העבודה שלי במשך השנים הייתה כי מה שארצה ואחליט לעשות יצליח לי. שברגע שאבחר בכיוון, אתמסר ואשקיע בו, הרי שבהכרח³ אהיה בו טוב. שאצליח.

השאלה הטרחנית "מה תעשה כשתהיה גדול?"⁴, עליה לא השבתי אף פעם בצורה רצינית, לעצמי ולאחרים, הופכת להיות מטרידה מאי פעם. ואני, אני כנראה עובד בשיטת האלימינציה - דומני שעוד לא אהיה החלטתי שניפרד כידידים, עולם המשפט ואני. זה לא אני, זה הם.⁵

השאלה הבאה היא כמובן - "אז למה למדת משפטים?"⁶ שאלה טובה, אני עונה. לפעמים לפני השינה, ככה בשקט, גם אני שואל עצמי למה עצמי עונה לי שזה היה הדבר הנכון, הפרקטי לעשותו בזמנו. משהו אחר לא עניין אותי באמת, מספרים אני שונא, מילים פחות - כך פסלתי לימודים ריאליים. בשלב הבא נדמה היה שהחיים, הקוסמוס וציון הפסיכומטרי כיוונו אותי לפקולטה למשפטים. ובאשר למשפטים, הרי בכל זאת מדובר בתחום רחב, לבטח אמצא בו נישה, תת-נושא, שיעניין אותי שיתפוס אותי. נו, מה אומר - אני עוד מחפש.

ובנינו, משפטים זה לא בדיוק פיזיקה מולקולארית. אנחנו לא מהנדסים בנאס⁷. אפגישה עם חבר מהצבא, שתגובתו למשמע תום לימודי המשפטים בקרוב הייתה "פי... האוניברסיטה העברית בירושלים, איזו השקעה", חייכתי ועניתי: "לא השקעה, סבלנות...".

אודה שביני לביני תמיד חשבתי לעצמי שכריזמה ואסרטיביות הן תכונות שיקדמו את הניחן בהן פי כמה מכל דבר אחר. על פי רוב מצאתי שביטחון עצמי, קצת חוצפה וחיוך מביאים אותי למחוז חפצי. עתה רק נותר לברר מהו מחוז חפצי.

בעוד שההחלטה שלא להמשיך בהתמחות + בחינות הלשכה, ולזכות בקידומת עו"ד על כרטיס הביקור, נתקלת בהרמת גבות סביבתית, ובאמרות כגון - "ילד, מה איתך? בשביל מה שלחנו אותך לאוניברסיטה?"⁸, האם ייתכן שפתאום שאני נמצא אולי שוב ב"רגע שלפני" מהשיר של יהודית? שלא מאוחר מדי ועדיין אפשר לבחור ולהחליט. שעדיין הכל⁹ פתוח. שבעצם תמיד, בכל נקודת זמן יש עוד את הרגע שלפני, בכל זמן, בכל בחירה. יה, ממש הארה. פיתחתי פילוסופיה בגרוש על בסיס שיר של יהודית רביץ. אבל יש פה משהו. תודו.

1. יהודית רביץ, הרגע שלפני, מילים: חנוך לוין, לחן: יהודית רביץ.
 2. יא אלוהים, אהיה בן 27 בסוף השנה. אני מתחיל להתיישן.
 3. אוקיי, יש להניח שהמילה "בהכרח" יומרנית משהו בהקשר הנזכר. תתאים יותר המילה "סביר". אולי אפילו "ייתכן".
 4. נשאלת על פי רוב על ידי דודות מבוגרות / אבא ואמא המודאגים / סטודנטים חרשנים שגרים בספריה מתחילת שנה א ועוד...
 5. אני לא בנוי לקשר כרגע. (או בכל רגע אחר). באמת שהיה לי נחמד (אלק נחמד), ואין אבל. יחד עם זאת, אני מחפש משהו אחר.
 6. לעיל הערה שם.
 7. אף שאחרי האירועים האחרונים שם אולי יש מצב שכן נהיה...
 8. לעיל הערה 4, אבא ואמא המודאגים.
 9. או לפחות הרוב. די נו, לפחות חלק.

"חיים יק ראשונה"

ענת ארזי*

תחילת שנה ד', התחלתי מסע לפני 3 שנים. בחרתי ללמוד משפטים. בתור ילדה זה היה החלום שלי אחרי שצפיתי ב"תיק שקנאי".

להיות רופאה. ויתרתי על רפואה (כאילו הייתי מתקבלת) מתוך מחשבה על כך שלא אוכל להגשים את חלום המשפחה האידיאלית שלי אם ארוץ בין תורנויות.

ואז התחלתי ללמוד משפטים. לא מתוך רצון שבער בי. אלא מתוך פרקטיות. "זה תואר כללי" אמרתי לעצמי. "תוכלי לעשות אתו מה שתבחרי". ואז הגיעה שנה ב' לסופה. וכל הסטודנטים במחול מטורף שולחים קורות חיים, מתאמצים לשפר ציונים, קוראים חומר שבועות לפני ריאיון כדי שיוכלו להוכיח שהם יודעים או במקרה הזה בעצם זוכרים את מה ששינו. ואני עומדת מהצד, נראית לכולם כמו איזה

עוף מוזר שהחליט לא להצטרף למסע הזה, שהחליט לשבת בצד ולחכות. אולי כי בעצם דברים תמיד הסתדרו לי בחיים בלי שאתאמץ וחשבתי שאם אחכה דברים טובים פשוט יקרו. אולי כי לא יכולתי לראות את עצמי יושבת במשרד עורכי דין ומגלגלת בדיחות משפטיות. אולי כי הלכלוך של המקצוע התחיל לחשוף את עורו. אולי כי אני עדיין מחכה שמהו יקרה. מה זה המשהו הזה? אני עדיין לא יודעת. אז הלחץ החברתי/משפחתי החל באמצע שנה ב'; "את לא עושה סטאז?" "לא תהיה לך תעודה?", "אז בשביל מה תלמדי 3.5 שנים?", "זה תמיד טוב שיש לך את המילה "עו"ד" לפני החתימה שלך". אז אולי זה נכון. אבל מה כל זה משנה אם בסופו של דבר אני מרגישה שאני אבזבז שנים טובות מחיי? הרי אם היו אומרים לי שחיי עומדים להסתיים עוד 10 שנים (חס וחלילה), לא הייתי אפילו חושבת ללמוד משפטים. כי זה לא בעור בקרבי. כי זה משהו שאני יכולה להיות טובה בו, כמו בהרבה דברים, אבל זה לא משהו שאני רוצה להיות טובה בו. ובשבילי רצון הוא תכלית הכול. הרצון לממש את מי שאני. ומימוש של מי שאני בעבורי הוא אינו מימוש של ציפיות שאינן שלי. אני באמת שלא יודעת, כמה מכל הסטודנטים המוכשרים שיש בפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית שהתקבלו לאיזה משרד מכובד ("מכובד" זה עניין יחסי), באמת משוש חיייהם הוא לעבוד יום יום במשרד בו מתעסקים עם עיוות האמת, עיצובה לצרכיך. מי רוצה להרגיש שהגיע הביתה בסוף יום ובעצם לא מילא את נשמתו אלא רק את כיסו. בטוח לא אני.

אז אולי עוד כמה שנים אביט אחורה ובאופן מעשי אומר לעצמי טעיתי. אבל יש לי תחושה חזקה שלא. כי עד עכשיו לא באמת "יצאנו לעולם הגדול". ועכשיו זה עומד להתרחש. אני לא מתכוונת לוותר על ההזדמנות להגשים את מי שאני.

* סטודנטיה למשפטים, שנה ד'

* סטודנט למשפטים, שנה ד'